

Rock de luxe

Cartell de luxe, el que va tenir dilluns a l'escenari el Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols. Els encarregats de donar la benvinguda a la festa de la música davant del mar van ser la banda de Barcelona Elefantes, que ara faran més de dues dècades i que van presentar Nueve canciones de amor y una de esperanza. Entre aquestes perles hi ha l'huracà sentimental Duele, la proclama d'amor Que todo el mundo sepa que te quiero i una versió de la mítica Te quiero d'un gran de la música: José Luis Perales. Totes elles, mesclades amb els èxits Azul, Que yo no lo sabía, Somos nubes blancas i Piedad, van posar el llistó molt alt a l'zal. Però la banda d'indie-pop-rock madrilenya no es va arronsar i va fer una posada en escena "com si fos l'última festa", com proclamen en el disc Copacabana. Cançons com Agujeros de gusano, El baile, Pequeña gran revolución, Magia y efectos especiales, i sobretot Qué bien i Despedida, t'empenyen a posar-los a la playlist de l'Spotify en el grup de preferits. La nit la tancava un monstre, o, més aviat, un dinosaure de la música: Loquillo. De negre impol·lut, amb ulleres fosques, ben enclenxinat i, de fons, música del Far West. Amb una estranya sensació que l'artista està de tornada de tot, va oferir un concert impecable, rodó musicalment parlant. Va començar amb Salud y rock and roll, no podia ser d'una altra manera, ja que el seu rock particular és el seu segell d'identitat. I després d'ella, una vintena de temes més. S'hi podria haver estat tota la nit, està des del 1980 sobre l'escenari i té material d'or pur. Això sí, és un artista peculiar. El que ha de transmetre ho fa amb la música, no es va dirigir al públic ni per dir el típic "bona nit, Sant Feliu". La música ja parla tota sola. I si falla, toca rebotir el micròfon contra el terra i marxar de l'escenari empenyat, com va fer ahir a la nit quan la tècnica va fallar amb Rusty. Però és Loquillo, i el públic ja portava prou dosi de bona música. Després del coitus interruptus del micròfon, tocava encarar el final, i ho va fer jugant amb les millors cartes: Feo, fuerte y formal, Quiero un camión i Esto no es Hawaii. Encenent la segona cigarreta, va rematar la feina amb Cadillac solitario, interpretada magistralment al lllindar de l'espetic de les cordes vocals.

Publicat a:

- El Punt Avui. Comarques Gironines 03-08-2016 Pàgina 46
- El Punt Avui. Barcelona 03-08-2016 Pàgina 30
- El Punt Avui. Camp i Ebre 03-08-2016 Pàgina 30
- El Punt Avui. Lleida 03-08-2016 Pàgina 30
- El Punt Avui. Maresme 03-08-2016 Pàgina 30
- El Punt Avui. Catalunya Central 03-08-2016 Pàgina 30

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/992994-rock-de-luxe.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui